
PIAST

(HYMN PHALLICZNY)

Oj — chmiel się chmieli,
popiel się popieli,
piast piastuje piastę —
na zmierzwionej ścieli,
w murowanym dworze —
to na dół, to ku górze...

Z przedświątynnych obelisków straży
w czuwań niemych żywotwórczym patosie;
w wyprężonym pragnieniu menhirów,
co jak skalne po wiekach pokłósie
w życiodajnym skamieniały śnie;
w betylowej kolumnie nad progiem,
co podpira wrota Miken lwie —

oj — chmiel się chmieli,
popiel się popieli...

Z Himalajskich niebotycznych gór
granitowych swych praci ożogiem
w skłębownach skołtunionych chmur
tryskających w słońca płodną piastę
nad szczyt śnieżny i chmury pierzaste —
oj! — chmielu!...

Strzelistością minaretów, wież,
czuwających nad bramami baszt,
nad gotyckich kościołów zaprożem —
to na dół, to ku górze...

W chuci rwącej skamieniałych czuć
herm przydrożnych, nadgranicznych słupów
i sąsiedzkich na śródmiedzach kup —
oj! ściele się, ściele
chmiel, bujne ziele...

Z pępownicy Delfickiej wyroczeni,
z środka ziemi ku szczytom Parnasu;
zagubiony wśród cedrowych lasów
w skalnych cudach świętej Jelidoczni —
na zmierzwionej ścieli,
w murowanym dworze...

Z zaplecionej na ściernisku brody,
z pępka zboża — postrachu żniwiarów,
ze sterczącej z głębi nurtów kłody;

z rozkopanej ciosem rydla ziemi,
z rozoranej żelaziwem skiby,
co otwiera swoje sromne wargi,
gdy ją pług dogłębnym rzutem porze —
to na dół, to ku górze...

Z pękającej pod oskardem skały,
pod kilofa miażdżącym obuchem
w skłębionego zapłodnienia pyle,
gdy sztolniami idą echa głuche —
oj! chmiel się chmieli,
popiel się popieli...

Z obnażonych granitowych szczytów,
z orlich w słońce uskrzydłonych perci
nad przepaścią zatrąty i śmierci,
gdzie w okoku rozwichrzonych drzew
zdrzutgotanych przez wichry w sabatową noc,
spłomienione od słońca gasnącego krwi
nad pomrocze borów wyniesione lśni —
nieme gołoborze...

Z wbijanego w miazgę ziemi pala,
z gwiazdnej spermy pod młotem kowala,
w zgiby piasty wpychanego piasta —
oj — chmiel się chmieli,
popiel się popieli
to na dół, to ku górze
w głębi ziemi, w marmurze,
w złomach węgla, w gór szybie,
w ciał sprężonych parami splecionym
[przegibie...

Kłósna broda ugory zarasta,
kłośne wichry się pieszczą po świecie,
kłośne zmowy i kłośne zamiecie —

Chmieli się, chmieli
na zmierzwionej ścieli,
w murowanym dworze,
na ścierni i w komorze
— mistyczne pną się róże —
to na dół, to ku górze...

Jan Nepomucen Miller